

Knud Jespersen (DKP):

Jeg må sige, dette forslag er det mest positive af dem, der er fremsat i dag, og derfor vil vi også se på det med overordentlig positiv velvilje. Vi synes ikke, det er vidtgående nok, og vi fatter slet ikke, at man hænger sig i denne 18 års begrænsning. Det havde været mere rimeligt, om det fulgte den almindelige lovgivning, men det kan vi jo tage op i udvalget.

Det er helt urimeligt, sådan som nogle af formuleringerne er i den sidste halvdel. Jeg er stort set enig med både hr. Stetter og fru Ebba Strange i, at det må man nok kigge lidt nærmere på. Jeg tror dog ikke, der kan blive tale om noget voldsomt misbrug. Der er derimod nogle steder fare for en reel dobbeltbeskatning.

Som sagt ville vi have ønsket, at lovforslaget havde været meget mere vidtgående. Vi er positivt indstillet, og når vi har fået afklaret de problemer, der måtte ligge, eventuelt stillet et lille, beskedent ændringsforslag, så kan jeg sige, at vi kan medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg kan også her takke for en forholdsvist positiv modtagelse af forslaget. Jeg har noteret mig, at der er en række ønsker om at få ting afklaret under udvalgsarbejdet, og det skal jeg selvfølgelig bidrage til.

Det problem, flest har hæftet sig ved, er dette, at ligningsmyndighederne som forudsætning for at give denne fradragsret skal vurdere, om der for det første er tale om en faktisk adskillelse, og om der for det andet er tale om, at adskillelsen skyldes uoverensstemmelse. Det er ikke, fordi dette er særlig forskelligt fra den nuværende tilstand, for det er normalt forudsætningen for at blive særskilt ansat allerede efter gældende regler.

Det, der er forskellen, er, at man kan opnå fradragsret for bidrag, også selv om de ikke er fastsat eller godkendt af det offentlige. Der har jeg forstået på justitsministeren at det er således, at det ikke er normalt, at man foretager en særlig grundig vurdering i de situationer, hvor et ægtepar kommer og er enigt om bidragenes fastsættelse. Jeg tror, at fru Ebba Strange brugte udtrykket: sætter et stempel på, og det er mit indtryk, at det er det, der i vid udstrækning er sket. Hvis man har været opmærksom på, at forudsætningen for fradragsretten for den, der skal yde bidraget, er, at dette bidrag

er godkendt af det offentlige, henvender man sig og får dette blå stempel, eller hvilken farve det nu måtte have. Der er det vurderingen hos justitsministeren, at denne operation egentlig ikke er nødvendig, idet der ikke foretages en særlig grundig afvejning, under forudsætning af, at parterne er enige. Det er jo anderledes i de situationer, hvor parterne ikke er enige. Vores vurdering har så været, at når det ligger således og vi i forvejen står i den situation, at vi skal vurdere, om der er basis for en særskilt ansættelse, da kan vi også administrere fradragsretten ud fra de samme grundsynspunkter.

Jeg skal til hr. Stetter sige, at der efter min vurdering ikke er tale om nogen ændret holdning i forhold til det, vi tidligere har drøftet. Det, vi har drøftet, har været muligheden for frit at disponere inden for ægteskabet i de situationer, hvor ægtefællerne fortsat lever sammen og fungerer i et formuefællesskab. Det, vi taler om her, er situationer, hvor ægtefællerne har afbrudt deres faktiske samliv. Dermed tør man vel nok sige, at de fælles interesser, der kan være med hensyn til at placere midlerne, er ophørt med at være til stede. Derfor mener jeg ikke, der er nogen modsætning mellem dette forslag og de synspunkter, jeg tidligere har givet udtryk for med hensyn til en ordning med fri adgang til inden for ægteskabet at placere formuemidler og -indkomster.

Jeg må sige til kristeligt folkepartis ordfører, at partiets tillid til ægteskabets bånd ikke er stor, når man tror, at en særlig indkomst et enkelt år skulle føre til, at ægtefællerne lader sig adskille og bor adskilt, og det er jo forudsætningen for, at de kan nå frem til en selvstændig skatteansættelse. Dette, at de bor hver for sig, er ikke nok, for det kan der være en række praktiske grunde til, og de er i sådanne situationer ikke omfattet af bestemmelsen. Det gælder ikke alene det eksempel, fru Ebba Strange nævnte, om den ene ægtefælle, der opholdt sig i udlandet, men det gælder også i den situation, hvor den ene bor på Sjælland og den anden i Tommerup, at det ikke i sig selv giver anledning til, at man kan yde hinanden bidrag. Forudsætningen er fortsat, at adskillelsen skyldes uoverensstemmelse.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning mere, og det er vedrørende det forslag, som hr. Glistrup rejste, om, at man skulle fjerne aldersgrænsen for fradragsret for bidrag til børn. Jeg må stærkt advare imod, at man går ind i et